

IV. När vi vänder oss bort från det onda därför att det är synd, älskar vi det sanna i motsvarande grad

32. Det finns två allomfattande företeelser som utgår från Herren, det Gudomligt goda och det Gudomligt sanna. Det Gudomligt goda kommer av Hans Gudomliga kärlek, och det Gudomligt sanna av Hans Gudomliga vishet. Dessa två bildar i Herren en enhet, och därifrån utgår de från Honom själv. Men av änglarna i himlen eller av människorna på jorden tas de inte emot som ett. Det finns änglar och människor som tar emot mer av det Gudomligt sanna än av det Gudomligt goda, och de som tar emot mer av det Gudomligt goda än av det Gudomligt sanna. Det är anledningen till att himlen är uppdelad i två riken, där det ena kallas det himmelska riket och det andra det andliga riket. De himlar som tar emot mer av det Gudomligt goda utgör det himmelska riket, och de som tar emot mer av det Gudomligt sanna utgör det andliga riket. I verket Himmel och helvete # 20-28 kan man se mer om dessa två riken som himlen är indelad i.

[2] Men det är ändå så att änglarna i alla himlar har vishet och insikt i samma grad som det goda hos dem utgör ett med det sanna. Det goda som inte utgör ett med det sanna är därför hos dem inte något gott. På motsvarande sätt är det sanna som inte utgör ett med det goda inte något sant. Detta gör det klart att

det goda i förbindelse med det sanna utgör kärleken och visheten hos änglar och hos människor. Alltså är det den kärlek och vishet som finns hos dem som gör änglarna till änglar, och det är samma sak med människorna. Därmed står det klart att det är det goda i förbindelse med det sanna som gör att ängeln är ängel och människan en kyrkans människa.

33. Eftersom det Goda och det Sanna är ett i Herren, och eftersom de utgår som ett från Honom, så följer att det goda älskar det sanna, att det sanna älskar det goda, och att tillsammans vill de vara ett. Samma sak gäller motsatsen, alltså att det onda älskar det falska, och det falska det onda, och att de vill vara ett. Förbindelsen mellan det goda och det sanna kommer fortsättningsvis att kallas det himmelska äktenskapet, och förbindelsen mellan det onda och det falska det helvetiska äktenskapet.

34. Av dessa saker blir följderna att så mycket som människan undviker det onda därför att det är synd, lika mycket älskar hon det sanna, och är i samma grad i det goda, vilket har förklarats i de tidigare styckena. Och omvänt gäller att så mycket som någon inte vänder sig bort från det onda därför att det är synd, lika mycket älskar hon inte det sanna, och i samma grad är hon inte i det goda,

35. Det är faktiskt så att en människa, som inte vänder sig bort från det onda därför att det är synd, kan älska det sanna. Men hon älskar det inte för att det är sant utan för att det tjänar till att ge henne gott rykte som i sin tur leder till ära och vinning. Så om det sanna inte gör henne en sådan tjänst, så älskar hon inte alls det sanna.

36. Det goda hör till viljan och det sanna till förståndet. Från kärleken till det goda som finns i viljan utgår kärleken till det sanna i förståndet, och från kärleken till det sanna utgår en förnimmelse av det sanna. Denna förnimmelse leder så till ett begrundande av det sanna, och till sist kommer erkännandet av det sanna, vilket är detsamma som tro i äkta mening. Att det finns en sådan stegvis utveckling från kärleken till det goda fram till tron, kommer att visas i verket Gudomliga kärleken och visheten.

37. Eftersom det goda inte är gott om det inte är förbundet med det sanna, som vi redan har sagt, innebär det att det goda inte finns till innan det blivit förbundet med det sanna. Men det fortsätter ändå att vilja finnas till, så, för att det ska kunna ske, strävar det efter och inhämtar det sanna åt sig. Det sanna fungerar som dess föda och ger form åt det goda. Det är orsaken till att i samma mån som vi är i det goda, så älskar vi det sanna, vilket också betyder att när vi vänder oss bort från det onda därför att det är synd, så är vi i samma grad i det goda.

38. I samma utsträckning som vi är i det goda, och från det goda älskar det sanna, så älskar vi Herren, för att Herren är själva det Goda och själva det Sanna. När därför Herren är i oss, så är det Han som är i det goda och det sanna. Om det sanna älskas av det goda, så älskas Herren, och det kan inte ske på något annat sätt. Detta lär Herren ut hos Johannes:

”Den som har mina bud och håller fast vid dem, han är den som älskar mig. ... Den som inte älskar mig håller inte fast vid mina ord.”
Joh 14:21, 24

Och på ytterligare ett ställe:

”Om ni håller mina bud, förblir ni i min kärlek.” Joh 15:10

Herrens ’föreskrifter’, ’ord’ och ’bud’ är sanningar.

39. Att det goda älskar det sanna kan vi belysa med några exempel med en präst, soldat, handelsman och en konstnär.

Först med en präst som exempel. Prästämbetets goda är att vaka över själarnas frälsning, lära ut vägen till himlen och leda dem som han undervisar. I samma mån som prästen är i detta goda, så gör hans kärlek och inre önskan att han tillägnar sig sanningar för att lära ut dem och med deras hjälp leda själarna.

En präst som däremot inte är inriktad på prästämbetets goda nytta – eftersom han är styrd av själv- och världskärleken – är istället inriktad på det nöje han själv får ut av sin syssla, som då endast är det för honom goda. Men också han, motiverad av kärlek och sin önskan, samlar i stor mängd på sig sådant som överensstämmer med det som hans eget godas nöje inspirerar honom till.

Sedan tar vi soldaten som exempel. Om han är välvilligt inställd till militärtjänst och har en kärleksfull inställning till att beskydda och bevara landets goda rykte, inhämtar han, i enlighet med och till befrämjandet av denna goda sak, de kunskaper som hör ihop med saken, och om han är officer skaffar han sig djupare insikter. Dessa kunskaper och insikter är liksom det sanna ur vilket den kärlekens fönöjsamhet – och dess goda – får sin föda och sin form.

Om handelsmannen. Om han har ägnat sig åt handel utifrån en kärlek till just handel, så inhämtar han med största nöje alla de saker, vilka ingår som medel i den kärleken och sätter samman den. De sakerna fungerar som sanningar, när själva handeln är hans goda.

Om konstnären. Om han ihärdigt lägger ned möda på sitt verk och älskar detta och ser det som sitt livs goda, så köper han verktyg och utvecklar sig inom alla delar av det som hör till saken. På så sätt görs hans verk till något gott.

Av detta framgår att det sanna är ett medel genom vilket kärlekens goda blir verkligt och blir till något. Det betyder att det goda älskar det sanna för att kunna bli verkligt. Därför betyder i Ordet att 'göra sanningen' att se till att det goda blir verkligt.

- Gör sanningen. Joh 3:21
- Gör Hans ord. Luk 6:47
- Gör Hans bud. Joh 14:24
- Gör Hans ord. Matt 7:24
- Gör Guds ord. Luk 8:21
- Gör stadgarna och lagarna. 3 Mos 18:5

Detta är också att göra 'gott' och att 'göra frukt', för det goda och frukten är det som är verkligt.

40. Det goda älskar alltså det sanna och vill vara förbundet med det. Det kan belysas av en jämförelse med mat och vatten, eller med bröd och vin. Båda ska finnas. Enbart mat eller bröd förutan vatten eller vin ger inte näring åt kroppen. Därför känner det ena en hunger efter det andra och vill ha det. Och i Ordets andliga mening förstås det goda med 'mat' och 'bröd' och det sanna med 'vatten' och 'vin'.

41. Från det som sagts drar vi då slutsatsen, att när vi vänder oss bort från det onda därför att det är synd älskar vi det sanna och vill ha mer av det. Och ju mer vi vänder oss bort från det onda, desto mer älskar vi och önskar oss det sanna, därför

att vi är ännu mer inställda på det goda. Därmed kommer vi in i det så kallade himmelska äktenskapet, som är äktenskapet mellan det goda och det sanna, och och det är ett sådant äktenskap som himlen är i. Så ska också kyrkan bli.

v. När vi vänder oss bort från det onda därför att det är synd, har vi i motsvarande grad tro och är andliga

42. Vår tro och vårt liv är inbördes åtskilda på samma sätt som att tänka och handla. Eftersom tänkandet hör till förståndet, och handlingen till viljan, så blir slutsatsen att tro och liv är inbördes åtskilda på samma sätt som förståndet och viljan. Den som därför känner till skillnaden mellan de senare – förstånd och vilja – känner också till skillnaden mellan de förra – tro och liv. Och den som känner till hur de senare är förbundna med varandra, känner också till hur de förra är förbundna. Därför ska jag redan nu säga något om förståndet och viljan.

43. Vi människor har två själsförmögenheter där den ena kallas vilja och den andra förstånd. De är sinsemellan åtskilda men de är formade på ett sådant sätt att de kan bli ett. Och när de har blivit ett kallas de för sinnet därför att de utgör människans sinne. Det är där som människans hela liv finns. På samma sätt som allt i universum, som följer den gudomliga ordningen, går tillbaka till förbindelsen med det goda och det sanna, så går allt hos människan tillbaka till viljan och förståndet, nämligen så att det goda hos henne kommer av hennes vilja, och det sanna hos henne kommer av hennes förstånd. Det är just dessa två själsförmögenheter som tar emot det goda och

det sanna och gör dessa till föremål för sin verksamhet. Viljan är mottaget för allt det goda som den gör till föremål för sin verksamhet, och förståndet är mottaget för allt det sanna som det gör till föremål för sin verksamhet. Det goda och det sanna hos människan finns ingen annanstans. Det betyder också att kärleken och tron inte finns någon annanstans, eftersom det goda hör till kärleken och kärleken till det goda, och på samma sätt hör det sanna till tron och tron till det sanna.

[2] Ingenting är viktigare att känna till än hur viljan och förståndet bildar ett enat sinne. De bildar ett sinne så som det goda och det sanna bildar något som är förenat. Det är nämligen en likadan förening mellan viljan och förståndet som det är mellan det goda och det sanna. Hur denna förening ser ut har i viss mån berörts i det som jag har nämnt i föregående stycken. Till detta vill jag tillägga, att så som det goda är en saks själva vara, och det sanna det som därifrån får saken att bli till, så är människans vilja hennes livs egentliga vara, och förståndet livets tillblivelse därifrån. Ty det goda som hör till viljan, formar sig i förståndet, och blir synligt på ett påtagligt sätt.

44. Att människan kan veta mycket, tänka och dra slutsatser och ändå inte vara vis har behandlats ovan i # 27, 28. Och eftersom det hör till tron att veta och tänka och ännu mer att förstå att en sak är så, kan människan få den uppfattningen att hon har tro fast hon inte har det. Orsaken till att hon inte har tro är att hon lever ett ont liv, och ett ont liv kan aldrig verka i samklang med trons sanna. Ett ont liv förstör trons sanna, därför att ett ont liv hör ihop med viljan och trons sanna med förståndet. Och viljan styr förståndet, och gör så att det handlar i överensstämmelse med viljan. Så om det därför finns något i förståndet som inte överensstämmer med viljan, när människan är lämnad åt sig själv, tänker hon från sitt onda och dess kärlek. Och det

sanna som finns i förståndet kastar hon då antingen ut, eller så tvingar hon sig till anpassning genom ett förvriddet tänkesätt. Det är däremot på ett annat sätt med dem som lever ett gott liv. När de är lämnade åt sig själva tänker från det goda och de älskar det sanna som finns i deras förstånd eftersom det står i överensstämmelse med det goda. Därmed är tro och liv förenade på samma sätt som det sanna och det goda är förenade, och båda återspeglar föreningen mellan förståndet och viljan.

45. Av detta drar vi slutsatsen att i samma mån som vi vänder oss bort från det onda därför att det är synd, så har vi tro, eftersom vi är i det goda. Detta har behandlats tidigare. Det kan också bekräftas av motsatsen, nämligen att de som inte vänder sig bort från det onda därför att det är synd inte har tro, eftersom de är i det onda. Och det onda hyser ett inre hat mot det sanna, trots att det till det yttre kan uppträda som dess vän och även stå ut med och till och med tilltalas av att det sanna finns i förståndet. Men när det yttre läggs åt sidan, vilket sker efter döden, då kastar det genast ut det sanna som varit som en vän i världen, och förnekar sedan att det är sant och vänder sig till slut bort från det.

46. En ond människas tro är en förståndstro, som inte har något gott från viljan i sig. Det är en död tro som kan liknas vid lungornas andning utan livskraften från hjärtat. Förståndet motsvarar lungorna och viljan hjärtat. En sådan tro kan också liknas vid en vacker sköka utsmyckad med purpur och guld, men som emellertid inuti är full av en elakartad förtärande sjukdom. 'Sköka' motsvarar förfalskningar av det sanna, och därför betecknas detta i Ordet.

En sådan tro kan också liknas vid ett träd med kraftigt bladverk som ändå inte ger någon frukt, och som trädgårdsmästaren hugger

ned. Där betecknar 'trädet' människan och 'bladverket' och dess 'blommor' trons sanningar, och 'frukten' kärlekens goda.

Men en helt annan sak är en förståndstro, som har tagit emot gott från viljan. En sådan tro är levande och kan liknas vid lungornas andning där livskraften från hjärtat finns med, eller vid en vacker hustru, vars kyskhet gör att mannen älskar henne, och också vid ett träd som bär frukt.

47. Det finns många saker som enbart verkar ha med tro att göra, exempelvis att Gud finns, att Herren som är Gud är Återlösare och Frälsare, att det finns en himmel och ett helvete, att det finns ett liv efter döden och många andra saker, som inte är saker man ska göra utan endast hålla för sanna. Sådana trosartiklar är dock död kunskap hos en människa som är i det onda men levande hos den som är i det goda. Orsaken är att den människa som är i det goda inte bara gör det goda av viljan utan också tänker väl i sitt förstånd, och det senare inte bara utåt sett inför världen utan också när hon är lämnad åt sig själv. Det är en helt annan sak med den som är i det onda.

48. Det nämndes att det finns sådana trosartiklar som enbart verkar ha med tron att göra. Men förståndets tankeverksamhet får sin tillblivelse av kärleken i viljan, och denna kärlek i sin tur utgör varat i förståndets tankeverksamhet. Detta har beskrivits ovan i # 43. Det är nämligen så, att det som någon utifrån kärlek vill, det vill han göra, vill tänka kring, vill förstå och vill tala om. Eller vad som är samma sak, det som någon utifrån viljan älskar, det älskar han att göra, att tänka över, att förstå och älskar att prata om det.

Och låt mig tillägga, att när människan undviker det onda därför att det är synd, då är hon i Herren, vilket har förklarats här ovan, och det är Herren som verkar i allting. När han därför

blev tillfrågad om vad de skulle göra för att utföra Guds handlingar, svarade han:

”Detta är Guds gärning, att ni tror på den som han har sänt.” Joh 6:29

Att 'tro på Herren' är inte bara att tro att han finns, utan också att handla enligt hans ord, vilket han säger på andra ställen.

49. Att de som är i det onda inte har någon tro men ändå inbillar sig att de har det, det har jag fått se hos många i den andliga världen. De fördes bort till ett himmelskt samhälle. Då hände det att det andliga i änglarnas tro trängde in i det inre av den tro som de som förts dit hade. De kunde av detta förnimma att de bara hade det naturliga eller det yttre av tron och ingenting av det andliga eller inre av tron. Därför medgav de att de absolut ingen tro hade, och att de hade övertalat sig själva i världen, att bara att tänka att saken måste vara så eller så på grund av vissa orsaker var detsamma som att hålla för sant eller ha en tro. Men jag upplevde tron helt annorlunda hos dem som inte var i det onda.

50. Man kan av detta inse vad som är en andlig tro och vad som inte är det, det vill säga att en andlig tro finns hos dem som inte gör det som är synd, eftersom de som inte gör det som är synd är de som gör det som är gott, och att det inte är från dem själva som de gör det utan från Herren, vilket man kan se här ovan i # 18-31. Genom sin tro blir de andliga, och tron hos dem är det sanna. Detta lär också Herren hos Johannes;

”Och detta är domen: ljuset kom till världen och människorna älskade mörkret mer än ljuset, eftersom deras gärningar var onda. Ty var och en som gör det onda hatar ljuset och kommer inte till

ljuset, för att hans gärningar inte skall avslöjas. Men den som lyder sanningen kommer till ljuset, för att det skall bli uppenbart att hans gärningar är gjorda i Gud.” Joh 3:19-21

51. Det som har sagts här bekräftas av följande i Ordet:

”En god människa bär fram det som är gott ur sitt hjärtas goda förråd, och en ond människa bär fram det som är ont ur sitt onda förråd, ty vad hjärtat är fullt av, det talar munnen.” Luk 6:45; Matt 12:35

I Ordet står 'hjärta' för människans vilja, och eftersom människan tänker och talar utifrån viljan, så sägs det 'vad hjärtat är fullt av, det talar munnen'.

”Det som kommer in i munnen gör inte människan oren, utan det som går ut ur hjärtat, det orenar henne.” Matt 15:11

'Hjärta' står också här för viljan:

”Jesus sade om kvinnan som ivrigt tvättade hans fötter med olja: 'Hon har fått förlåtelse för sina synder, därför att hon har visat så stor kärlek.' Och därefter: 'Din tro har frälst dig'.” Luk 7:46-50

Av detta står det klart att när synderna är förlättna – alltså när de inte längre finns – så är det tron som leder till frälsning. Det sägs 'Guds söner' och 'födda av Gud' därför att man då inte är i sin egen vilja (sitt egenjags vilja), och därmed inte i sitt egna förstånd (sitt egenjags förstånd), alltså inte i det onda och därav det falska. Att det förhåller sig så med dem som tror på Herren lär Han själv i Johannes, 1:12, 13. Det kan man se förklarat här ovan i # 17 mot slutet.

52. Man kan då dra följande slutsats av detta. Det finns hos människan inte ett enda korn av sanning mer än det finns godhet i henne, alltså inte ett enda korn av tro mer än det finns liv som överensstämmer med tron. Tänkandet kan visserligen ha tanken att en sak är på ett visst sätt, men det finns inget erkännande som kan kallas tro, om det inte finns något samtycke i viljan. Alltså går tro och liv i jämna steg. Detta gör det nu klart att i samma mån som någon vänder sig bort från det onda därför att det är synd, i samma mån har han en tro och är andlig.

VI. De tio budorden undervisar om vilka ondskor som är synder

53. Vilket folkslag i hela världen vet inte att det är fel att stjäla, begå äktenskapsbrott, döda och bära falskt vittnesbörd? Om de inte skulle känna till det och inte genom lagstiftning hindra att sådana handlingar begicks, så skulle det vara ute med dem. Stater, länder och riken skulle utan sådana lagar gå under. Vem kan tro att det israelitiska folket mer än alla andra skulle vara så stupida, att de inte visste att de saker som nämnts är onda. Därför kan man undra varför dessa lagar, som är allmänt kända i hela världen, blev kungjorda genom ett så stort mirakel av Jehovah själv på Sinai berg.

Men betänk då, att dessa lagar blev kungjorda genom ett så stort mirakel för att israeliterna skulle förstå att dessa lagar inte bara är lagar för samhälle och moral utan också är andliga lagar. Att bryta mot dem är därför inte bara att handla illa mot medmänniskan och mot samhället, utan det är också att begå en synd mot Gud. I och med att Jehovah själv uttalade sig på Sinai berg, gjordes dessa lagar till religiösa lagar. Det är ju nämligen helt uppenbart att allt som Jehovah befäller, det befäller han för att det ska vara en del av religionen, och att det görs för hans skull och för medmänniskans skull, så att människan kan bli frälst.

54. Dessa lagar var det väsentligaste av Ordet, och därför det väsentligaste av den kyrka som Herren skulle upprätta

bland det israelitiska folket, och dessa lagar var i all korthet en sammanfattning av religionens alla ting, genom vilket en förbindelse upprättades mellan Herren och människan och mellan människan och Herren. Det är anledningen till att dessa lagar blev så heliga, att det inte finns något som är mer heligt.

55. Att dessa lagar i allra högsta grad var heliga kan vi konstatera av de fakta som följer här:

Det var Jehovah själv, det vill säga Herren, som på Sinai sänkte sig ned i eld tillsammans med änglar, och det var där de blev utfärdade av en levande röst.

Folket förberedde sig i tre dagar för att sedan kunna se och lyssna. Berget var avgränsat för att folket inte skulle komma för nära och dö. Varken prästerna eller de äldste fick närma sig utan bara Moses. Dessa lagar skrevs på två stentavlor av Guds finger. När Moses kom ner från berget med tavlorna en andra gång lyste hans ansikte.

Lite senare lades stentavlorna i arken som hade sin plats längst in i tabernaklet, och över den placerades nådstolen (försoningslocket), och över den de två keruberna i guld. Detta var det heligaste i deras kyrka och det kallades det allraheligaste.

Utanför förlåten – innanför vilken arken stod – fanns många saker som förebildade himlens och kyrkans heliga ting som till exempel den sjuarmade ljusstaken i guld, rökelsealtaret i guld, och bordet med skådebrödet överdraget med guld, tygvåderna runt omkring som var gjorda av fint linne i purpur och scharlakansrött. Det fanns ingen annan orsak till heligheten hos hela detta tabernakel än Lagen som låg i arken.

[2] Det var tack vare att tabernaklet var heligt just på grund av Lagen som låg i arken som hela det israelitiska folket uppmanades att lägga sig runt tabernaklet ordnade enligt stammarna, och att de marscherade efter det i ordnade former när en molnsky

under dagen vilade över det och en eld under natten. På grund av denna Lags helighet och Herrens närvaro i den talade Herren med Moses ovanför nådstolen (försoningslocket) mellan keruberna, och arken kallades ”Jehovah där”, och Aron tilläts inte gå in innanför förlåten annat än med offer och rökelse. Eftersom denna Lag var själva heligheten i kyrkan, så blev arken av David förd till Sion och lite senare blev den flyttad till det inre av templet i Jerusalem, där den utgjorde den allra heligaste platsen.

[3] Det var tack vare Herrens närvaro i och omkring denna Lag som mirakler också ägde rum med hjälp av arken som Lagen låg i. Vattnet i Jordan delade sig och så länge arken vilade i mitten av Jordan kunde folket torrskodda ta sig över. När arken fördes runt Jerikos murar föll murarna samman. Filistéernas gud Dagon föll ned inför den och låg med huvudet avslitet på tröskeln till deras tempel. Betsemiterna blev slagna i tusental på grund av den. Och det finns fler sådana mirakler. Allt detta hände enbart för att Herren var närvarande i sina ”tio ord”, som är alla föreskrifter i de Tio budorden.

56. I denna Lag fanns det en så stor kraft och en så stor helighet därför att den i all korthet var en sammanfattning av religionens alla ting. Den bestod nämligen av två tavlor, av vilka den ena innehöll allt som har med Gud att göra, och den andra en sammanfattning av allt som har med människan att göra. Så buden i denna Lag kallas ’Tio ord’. Den kallas så därför att ’tio’ betecknar det som är allomfattande. Men på vilket sätt denna lag i all korthet är en sammanfattning av religionens alla ting kommer vi att se i nästa kapitel. [# 64]

57. Eftersom det är genom denna Lag som det uppstår en förbindelse mellan Herren och människan, och mellan människan och Herren, så kallas den för förbund och förbundets

vittnesbörd, förbund för att den förenar och vittnesbörd för att den bevittnar, eftersom 'förbund' betecknar förbindelse och 'vittnesbörd' ett bevittnande av förbindelsen. Det är orsaken till att det fanns två tavlor, den ena för Herren, den andra för människan. Förbindelsen upprättas av Herren, men först då människan gör det som står skrivet på hennes tavla. Herren är nämligen utan avbrott närvarande och verksam, och han vill komma in till människan, men hon måste av sin fria vilja – som hon har fått av Herren – vilja öppna dörren, som han säger:

"Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig." Upp 3:20

58. På den andra tavlan som är till för människan står det inte att vi ska göra det ena eller andra som är gott, utan där står det att vi inte ska göra det ena eller andra som är ont, som att 'inte döda', 'inte begå äktenskapsbrott', 'inte stjäla', 'inte bära falskt vittnesbörd', 'inte ha begär'. Anledningen är att människan inte kan göra något gott från sig själv, men när hon inte handlar illa, då kan hon handla väl men då är det inte från sig själv utan från Herren.

Att vi människor såsom av oss själva klarar av att vända oss bort från det onda görs med kraft från Herren, om vi ber till honom. Detta kommer att visas i det som följer.

59. Allt som har sagts ovan i # 55 om Lagens själva utfärdande, helighet och kraft hittar man på följande ställen i Ordet:

- Jehovah sänkte sig ned över Sinai berg i eld, och berget höljdes då i rök, skakade våldsamt och det var dunder, blixtar och tjocka moln, och det hördes basunljud. 2 Mos 19:16, 18; 5 Mos 4:11; 5:22-26

- Innan Jehovah skulle sänka sig ned, skulle folket hålla sig beredda och helga sig i tre dagar. 2 Mos 19:10-11, 15
- Omkring berget skulle det märkas ut en gräns för att ingen av dem skulle komma nära dess fot och falla ner och dö, och det var bara Moses och inte prästerna som fick närma sig. 2 Mos 19:12-13, 20-23, 24:1-2
- Lagen utfärdades på Sinai berg. 2 Mos 20:2-17; 5 Mos 5:6-21
- Lagen hade skrivits på två stentavlor av Guds finger. 2 Mos 31:18, 32:15-16; ; 5 Mos 9:10
- När Moses kom ned med den andra omgången tavlor, lyste hans ansikte. 2 Mos 34:29-35
- Tavlorna förvarades i en ark. 2 Mos 25:16, 40:20; 5 Mos 10:5; 1 Kon 8:9
- Nådstolen skulle placeras ovanpå arken och över den keruber av guld. 2 Mos 25:17-21
- Arken med nådstolen och keruberna utgjorde det allra innersta av tabernaklet, och ljusstaken i guld, rökelsealtaret i guld, och bordet med skådebröden överdraget med guld utgjorde det yttre av tabernaklet, medan de tio tygvåderna av fint linne i purpur och scharlakansrött utgjorde det yttersta. 2 Mos 25; 26; 40:17-28
- Platsen där arken stod kallades det allraheligaste. 2 Mos 26:33
- Hela det israelitiska folket lägrade sig runt tabernaklet ordnade enligt stammarna, och de bröt upp enligt den ordningen. 4 Mos 2
- Över tabernaklet fanns det en molnsky under dagen och eld under natten. 2 Mos 40:38; 4 Mos 9:15-16, 14:4; 5 Mos 1:33
- Herren talade med Moses ovanför arken och mellan keruberna. 2 Mos 25:22
- På grund av Lagen som fanns i arken kallades den för 'Jehovah där'. Och så ofta arken bröt upp sade Moses, 'Stå upp, Herre!'

- och när den sattes ner sade han, 'vänd åter, Herre'. 4 Mos 10:35-36; och vidare 2 Sam 6:2; Ps 132:7-8
- På grund av Lagens helighet tilläts inte Aron gå in innanför förlåten annat än med offer och rökelse. 3 Mos 16:2-14 ff
 - David förde in arken i Sion med offer och med jubelrop. 2 Sam 6:1-19
 - När Ussa grep tag i arken, så dog han. 2 Sam 6:6-7
 - Arken placerades i det inre av templet i Jerusalem där den utgjorde den allra heligaste platsen. 1 Kon 6:19; 8:3-9
 - Det var tack vare Herrens närvaro och kraft i Lagen som fanns i arken, som vattnet i Jordan delade sig och folket torrskodda kunde ta sig över så länge den vilade mitt i floden. 1 Kon 4:5-20
 - När arken fördes runt Jerikos murar föll murarna samman. Jos 6:1-20
 - Inför arken föll filistéernas gud Dagon ned på marken och låg sedan med huvudet avslitet på tröskeln till deras tempel. 1 Sam 5:1-4
 - Betsemiterna blev på grund av arken slagna i tusental. 1 Sam 6:19

60. Att stentavlorna som Lagen hade skrivits på kallades för 'förbundets tavlor', och arken på grund av detta för 'förbundsarken', och själva Lagen för 'förbundet' framgår av 4 Mos 10:33; 5 Mos 4:13, 23; 5:2-3; 9:9; Jos 3:11; 1 Kon 8:19, 21; Upp 11:19; och många andra ställen.

Att Lagen kallas 'förbund' beror på att 'förbund' betecknar förbindelse. Därför sägs det om Herren, att Han skall stå i ett 'förbund med folket', Jes 42:6; 49:8, och att han kallas 'förbundets ängel', Mal 3:1, och att hans blod kallas 'förbundsblodet', Matt 26:28; Sak 9:11; 2 Mos 24:4-10.

Därför kallas Ordet för det 'Gamla förbundet' och det 'Nya förbundet'. Förbund skapas också för kärlekens, vänskapens och gemenskapens skull, och det är för förbindelsens skull.

61. Buden i denna Lag kallas för de 'tio orden', 2 Mos 34:28; 5 Mos 4:13, 10:4, därför att 'tio' betecknar allt och 'ord' betecknar sanningar. Det fanns nämligen fler än tio ord i Lagen. Eftersom 'tio' betecknar allt, så hade tabernaklet tio tygvåder, 2 Mos 26:1. Och därför sade Herren, att den som skulle ta emot kungariket kallade till sig 'tio tjänare' och gav dem 'tio pund' att göra affärer med, Luk 19:13. Det var också därför som Herren liknade himmelriket vid 'tio jungfrur', Matt 25:1. Och därför finns det i beskrivningen av draken 'tio horn' och på hornen 'tio kronor', Upp 12:3, och på ett liknande sätt vilddjuret som steg upp ur havet, Upp 13:1, och också ett annat vilddjur, Upp 16:3, 7, och också vilddjuret i Daniel, Dan 7:7, 20, 2. Liknande saker avses med 'tio' i 3 Mos 26:26, Sak 8:23 och på andra ställen. Det är därifrån som 'tionde' kommer, vilket betecknar något från alla.